

[Estrup]

lingsbalance og beskæftigelse. Hvad vi sætter til gennem en for løs indkomspolitik, tvinges vi omgående til at hente hjem gennem stramning af finanspolitikken. Alle ved, at en sådan stramning fører til stigende arbejdsløshed.

Efter alt at dømme er vi i dag nået til det punkt, hvor effekten af den hidtidige konkurrenceevneforbedring er ved at være ud-tømt. Det viser finansministeriets tal, det på-pegede novemberredøgørelsen fra det økonomiske råd, og det har siden adskillige økonomiske analyser påvist. Derfor vil det være helt uansvarligt, hvis vi nu tillader løn- og omkostningsstigninger, der nærmer sig, end-sige overstiger, udlandets. Det vil uundgå-elig ramme beskæftigelsen, og ikke mindst socialdemokratiet burde kunne indse det.

En stram indkomspolitik må suppleres af en skattereform. Noget af det bedste, vi kan gøre for at sikre en fortsat vækst i erhvervslivets investeringer, er at bremse gældsstiftelsen og stoppe skattetænkningen. Det vil føre til en større opsparring og betyde, at virksomhederne kan konkurrere på lige fod om låne-kapitalen uden den ublu konkurrence, som kommer fra mere eller mindre åbenlyse skat-tearrangementer. Samtidig må en skattereform sikre en bedre fordeling, herunder især forbedre vilkårene for børnefamilierne og de laveste indkomstgrupper.

En tredje bestanddel af, hvad man kunne kalde konsolideringspolitikken, er lovgivning om overskudsdeling på decentral basis, og konsolideringen skal her netop ses i modsætning til genopretning. Den fase er vi ovre, nu gælder det om at holde fast.

Obligatorisk overskudsdeling på den enkelte virksomhed skal sikre de ansatte medbestemmelse, og den skal sikre, at de får andel i den værditilvækst, som ikke mindst en stram indkomspolitik medfører. Overskudsdeling er ganske enkelt en forudsætning for på længere sigt at skabe forståelse for, at indkomspolitik er både nødvendig og retfærdig, men den bedste og nok mest hånd-faste begrundelse for overskudsdeling er og bliver, at den sikrer arbejdspladser. Når overskuddet bliver i virksomheden, fremmer det konsolideringen, og det er samtidig umiddelbart til rådighed for de nødvendige investeringer.

Den udvikling, vi har set i 1984, tyder på, at virksomhedsoverskud helt overvejende er

blevet geninvesteret. Udbetalte udbytter er steget meget lidt, så det er ikke her, vi har forklaringen på det stigende forbrug, men derimod i en genopretning af den lave forbrugskvota, stigende beskæftigelse og formentlig bedre indtjening hos bl.a. mindre selvstændige og også pensionister. At overskuddet i 1984 blev brugt til nye investeringer er dog ikke ensbetydende med, at det også vil gå sådan i fremtiden. Jeg synes, finansministeren argumenterer svagt, når han alene henviser til, at der ikke er grund til at tro, at det ikke også skulle ske i de kommende år. Tro fører ikke langt i pengesager, og historien har unægtelig vist, at det kan gå anderledes. Var det ikke på tide, at regeringen i denne sag tænkte lidt mindre ideologisk og lidt mere på samfundsökonomien?

Det radikale venstre kan ikke stemmen for den socialdemokratiske dagsorden, og det er der to grunde til.

For det første omtaler dagsordenen ikke med ét ord behovet for en fortsat stram indkomspolitik; tværtimod kunne formuleringen lede tanken hen på, at der nu efter udviklingen siden 1980 ikke længere er behov for at gå videre ad den vej. Som det er fremgået af min tale, er det bestemt ikke vores opfattelse.

For det andet er formuleringen om en ligelig fordeling desværre meget uklar. Sigtet er jeg enig i, men hvordan skal det nås? Er det f.eks. gennem det socialdemokratiske forslag om ØD med central fond? I så fald må jeg melde fra.

Jeg må på det radikale venstres vegne konstatere, at der desværre ikke, hverken fra regeringsparterne, socialdemokratiet eller SF, i dag er udtrykt sympati for egentlig decentral overskudsdeling og medeje; derfor vil det radikale venstre ikke stille dagsordensfor-slag herom. Det ville formentlig falde, og det ville være det dårligst tænkelige grundlag for den debat, folketinget om kort tid skal have om det radikale forslag. Det ville umuliggøre en seriøs behandling af vort forslag, og det er det modsatte, vi ønsker. Jeg skal i stedet fremsætte følgende:

*Forslag om motiveret dagsorden.*

»Folketinget konstaterer, at der fortsat er behov for en stram indkomspolitik samt for, at der med det bredest mulige flertal gen-